

BLUES
URBÀ

Miquel Molina

D'Arco a Sónar: una proposta de festival

Què feia falta perquè cristal·litzés el potencial de Barcelona en l'àmbit de l'art i la tecnologia, perquè s'entreviéss la possibilitat de disposar d'un esdeveniment en què es manifesti l'hàbit innovador de la ciutat, més enllà de superar l'autocrítica corrosiva i la duplicació d'esforços?

Mentre que són ja cada vegada menys els que proposen de replicar a Barcelona la fira Arco, han anat sorgint a Barcelona iniciatives vinculades amb formes més avançades de l'art, a l'empara del reputat ecosistema científic català. La capital catalana viu intensament l'exitosa fira madrilenya d'art contemporani a través dels seus galeristes, artistes o públic. Quin sentit té voler copiar una fira situada a només dues hores i mitja en tren i en què Barcelona, encara que no sigui la beneficiària directa, ja participa?

Sónar+D i el seu perímetre s'han consolidat, en aquesta edició del 30è aniversari del festival, de manera natural, com aquest punt de trobada on convergeixen iniciatives de l'entorn de l'art, la ciència i la tecnologia.

Són diversos els exemples. El dia abans del Sónar es va celebrar a la UPF un reeixit festival associat: el +RAIN film Fest, de films generats amb intel·ligència artificial (IA), dirigit per **Jordi Balló**. També el dia abans es va iniciar el Sónar Mies al veí pavelló Mies van der Rohe, amb intervenció del músic **Marc Mezquida** i els professors de la UPC **Philippe Salembier** i **Josep Maria Comajuncosas**. I, alhora, s'establí una connexió amb l'exposició *Digital Impact* del DHUB, espai cridat a intensificar en el futur la seva relació amb el Sónar+D.

A tall d'inventari d'aquesta capacitat de convocatòria, pel Sónar hi va passar la creadora de Puzzle X, **Zina Cinker**, per

El Sónar+D es va consolidant com el festival capaç d'aglutinar el potencial barceloní en l'àmbit de l'art tecnològic. Paral·lelament, el programa Focus Digital crea les bases per a un esdeveniment complementari més enfocat en el mercat.

ALEJANDRO GARCIA / EFE

Un visitant interactua amb un seqüenciador a la part expositiva del Sónar

presentar algunes línies de la seva disruptiva plataforma. El *hub* barceloní d'art, ciència i tecnologia Hac Te va exposar també els seus projectes i la Fundació Espanyola per a la Ciència i Tecnologia (Fecyt) va presentar el seu llibre blanc sobre aquest sector, un treball que caldria anar ampliant en el futur per incorporar-hi iniciatives que se n'han quedat fora. Fins i tot un responsable del programa europeu d'innovació STARTS va plantejar, durant el Sónar, la idea

d'una futura aliança amb Ars Electronica de Linz i el Festival de Salzburg.

El Sónar, a més, aporta un factor diferencial respecte a altres esdeveniments tecnològics. La música, la cervesa, l'època de l'any en què se celebra, en definitiva, l'atmosfera festivalera influeixen en la manera en què es viuen els debats: com assenyalava divendres el nou responsable d'expansió internacional de la Casa Batlló, **Mateu Hernández**, al Sónar hi aflora sobretot el gaudi de la tecnologia

com un art, més que com una amenaça (ja hi ha altres fóruns per ocupar-se d'això). Un nou factor diferencial.

Què fa falta per veure el Sónar –dotat d'una fundació– com a motor de la proposta barcelonina i catalana d'art tecnològic? Potser només creure-s'ho (també les administracions, amb aportacions) i facilitar que conflueixin aquests dies de juny tantes iniciatives com sigui possible del mateix àmbit –dirigides a un públic ampli–, com passa amb Arco i la multiplicació d'esdeveniments d'art durant la fira madrilenya. En aquest context, Hac Te ha identificat fins a 400 iniciatives d'art i ciència a Catalunya.

Només fa falta creure-s'ho i afavorir que conflueixin, amb Sónar+D, altres iniciatives d'art i ciència

La falta d'orientació comercial del Sónar es podria complementar amb un projecte que s'estrena el dia 26 al Macba: Focus Digital, un programa de confluència entre art i tecnologia que impulsa el creador de Talking Galleries, **Lluçia Homs**, premiat aquesta setmana per aquesta tasca per les Galeries d'Art de Catalunya.

Focus Digital reunirà representants d'aquest àmbit –també hi intervén la comissària del Sónar+D, **Antònia Folguera**–, tot i que amb una mirada més atenta al mercat. Els seus impulsors no descarten que, en el futur, les dates coincideixin amb les del MWC o la fira ISE, en un *febrer digital* que té la seva expressió més popular al festival Llum Barcelona.

@miquelmolina

L'afterwork' garantit

C Grans fires com el Mobile World Congress o PISE procuren els últims anys oferir un espai de lleure perquè els professionals es relaxin quan acaben la jornada (i també, per què no, per treure's l'estigma de congressos que afavoreixen la prostitució). Els principals festivals barcelonins han estat convidats a col·laborar en aquest propòsit. En això, esdeveniments com el Sónar+D i el Primavera Pro tenen avantatge: ningú no pot oferir un *afterwork* tan complet i massiu.

L'aposta de Puzzle X

C Va néixer com un esdeveniment enigmàtic (així ho vam definir en aquestes pàgines) i, de fet, no ha deixat mai de moure's en una certa indefinició, com correspon a una iniciativa que explora escenaris que encara no existeixen. La tercera edició se celebrarà coincidint amb la Smart City Expo, del 7 al 9 de novembre. La seva creadora, Zina Cinker, diu que ha rebut diverses ofertes d'altres ciutats per traslladar-la fora de Barcelona, però assegura que no vol fer-ho. Sempre que les institucions continuïn apostant-hi.

Gamelab s'afegeix a la festa

C El videojoc també va estar representat a l'espai expositiu del Sónar+D. Però el seu moment arriba el 28 de juny, quan comença al MediaTIC la fira Gamelab, que es va deixar de celebrar durant la pandèmia. Aquesta iniciativa, fundada per Iván Fernández Lobo, reunirà un centenar de líders europeus d'aquesta indústria, així com 150 empreses o organitzacions. El sector, mereixedor d'englobar-se també en l'àmbit de l'art i la tecnologia, ocupa 5.000 professionals i factura 500 milions d'euros a Catalunya.

MÚSICA CLÀSSICA

Casals, i una reflexió...

Diada Pau Casals

Intèrprets: Pablo Ferrández, violoncel; Luís del Valle, piano

Lloc i data: Palau de la Música (15/VI/2023)

JORGE DE PERSIA

Rememorar Pau Casals amb re-

presentants de la generació jove de bons violoncel·listes és un bon exercici si això els permet acostar-se a aquesta figura excepcional en l'art i en l'aspecte humà, de la qual tenim tant a aprendre.

Si bé la feina d'un músic mereix consideració, els motors tendeixen a l'entusiasme extrem i no triguen a trobar qualificatius

si es tracta de promoure els seus intèrprets. Però no hi ha res més allunyat dels ensenyaments de Casals que la foto (web del Palau) que promou aquest excel·lent i jove intèrpret, magnífic en tècnica, amb moments de so privilegiat, i fins i tot de sensibilitat, però crec que Casals no hauria acceptat mai aquesta imatge, perquè una de les seves qualitats, tot i sabent-se molt fort, era la senzillesa i no l'estridència.

El violoncel·lista Pablo Ferrández és bon representant de la seva jove generació, que ha avançat notòriament en tècnica i possibi-

litats interpretatives. La seva versió del *Kol Nidrei*, la pregària de Max Bruch que va obrir el programa, va resultar d'intensitat lírica però poc interior, tret dels compassos del final, més introspectius. En tot el programa, cal subratllar-ho, la feina de Ferrández va ser magnífica, però, a partir d'aquí, no està de més assenyalant petites consideracions com l'escàs encert pel que fa a caràcter en la part pianística de la *Sonata op. 40* de Xostakóvitx, que va coincidir amb la mateixa càrrecia en les *Variacions* de Beethoven sobre un tema de la *Flauta*

Màgica. Felicitment, al final del recital sí que hi va haver un moment de màgia amb la fantàstica interpretació (piano i violoncel) de l'emblemàtica *Sonata en La menor* de César Franck, en la qual els dos intèrprets van encertar de ple amb la seva sensibilitat en una veritable sessió cambrística, amb intensitat expressiva, regulació del so, fraseig admirable sense excessos lírics, que donen fe de la qualitat dels dos músics en un exercici de revitalització d'aquesta magnífica partitura de Franck, compositor tan debatut en temps del mateix Casals. ●